

Maglódi Református Egyházközség

*Magunkról

„ Á L D Á S , B É K E S S É G ! ”

... a reformátusok köszöntésével köszöntjük szeretettel a kedves olvasót a **Maglódi Református Egyházközség** nevében. Ezzel, *Isten áldását* kívánjuk életére, és *békességet*, amely akkor is megmarad, ha a körülöttünk lévő világ békétlen.

Gyülekezetünket négy község (**Maglód, Ecsér, Mende, Sülysáp**) reformátussága alkotja, **1200 felnőtt** és mintegy **500 gyermek**.

Nem csak egyházközség, de **közösség** is igyekszünk lenni. Nagycsaládként örülünk egymás örömének, s próbáljuk vigasztalni egymást bánatunkban. **Együtt keressük Istent**, és együtt örvendezünk, ha valamelyikünk Rá talált. Együtt **figyelünk** Isten és egymás szavára, hogy meghalljuk az üzenetet. **Imádkozunk** egymásért és másokért, együtt **énekelünk, nevetünk**, és ha kell, **sírunk**. Szeretünk együtt lenni, szeretünk Istenhez és egymáshoz tartozni! Nyitottak vagyunk és befogadók. **Örömmel és szeretettel** hívunk és fogadunk bárkit, aki szívesen meglátogat minket.

Templomunkba (Ady Endre utca 15. szám alatt, a volt ISG-től nem messze) Önt is várjuk szeretettel **istentiszteleteinkre, vasárnaponként 10.30 órától**. Egymás megismerésével bizonyára, kölcsönösen gazdagodhatnánk, és Ön, talán otthonára találhatna a mi templom-otthonunkban.

Mintegy **250 gyermekkel**, óvodástól az egyetemistákig, **heti 28 csoportban** (többségében órarendbe beépítetten) foglalkozunk. Fontosnak tartjuk, hogy gyermekeink minél fiatalabb korban megismerkedhessenek azzal a *bizalom-teli szeretet légkörrel*, amit az Istennel való kapcsolat kínál! Ezt kínáljuk, bárki érdeklődő gyermek számára, természetesen költségtérítés-mentesen.

Szeretettel várunk mindenkit **alkalmainkra**, felekezeti hovatartozástól függetlenül. Szabad bekukkantani, és lehet velünk maradni. *Bálintné Szabó Klára a gyülekezet lelkipásztora*

<i>Alkalom neve</i>	<i>Időpont</i>	<i>Helyszín</i>	<i>Korosztály</i>
Istentisztelet	Minden vasárnap 10.30 óra	Templom	mindenki
gyermek- istentisztelet	Minden vasárnap 10.30 óra	Gyülekező a templomban	kisgyermek 11 éves kor alatt
Bibliaóra	Minden kedden 17.00-18.30	Fehér Ház *	mindenki
Konfirmációi előkészítő	Minden vasárnap 8.45-10.15	Fehér Ház*	Az adott tanévben konfirmálni szándékozók
„Vidám Kenguru”(baba-mama kör)	Páros hét csütörtök 10.00-12.00	Dózsa u. 20.**	4 év alattiak, szüleikkel
Ifjúsági Kör	Minden szombat 16.45-18.00	Fehér Ház*	14-19 év
Fiatalok Köre	A hónap 1. szombatján 18:00 órától	Fehér Ház*	19-30 év
Fiatal Felnőttek Köre	A hónap 2. szombatján 18:00 órától	Fehér Ház*	30-45 év

*a Fehér Ház = az iskola technika terme, ahová befogadtak minket, címe: Ady u. 6., (a templom oldalán, közvetlenül a központi óvoda előtt)

** a régi faluban, az evangélikus haranglábon is túl, a patak partján, a Családsegítő és Gyermekjóléti Szolgálat épületében

- Gyülekezetünkben évek óta működik **iratterjesztés**, ahol Bibliát, Énekeskönyvet, bibliai idézetes üdvözlőkártyákat és sokféle keresztyén irodalmat megtalálhatnak.
- Hónapok óta **felvesszük az igehirdetéseket** magnókazettára, hogy azokhoz is eljuthasson, akik a templomba nem tudnak eljutni. Ezzel a lehetőséggel is élhet bárki. (A kölcsönzés természetesen ingyenes.)
- Kérjük azokat a reformátusokat, **akik még nem jelentkeztek** Egyházközségünknel, hogy ezt tegyék meg minél hamarabb, hogy hadd tudjuk meg, kik tartoznak gyülekezetünk nagycsaládjába.
- **Akik jövedelemadójuk 1 %-val szívesen támogatnák a Református Egyházat**, azok ezt a következőképpen tehetik: kódszám: **0066 „Református Egyház”** felírat. Köszönjük szépen!

A Maglódi Református Egyházközség

Lelkipásztora: Bálintné Szabó Klára, telefon: 06-29/325-204, 06-30/20-90-710.

Segédlelkésze: Fodor Ákosné (István Anna) 06-29/325-077.

Gondnoka: Veréb Magdolna, Ecser.

Másodgondnoka: Mocsári Mihály, Maglód.

Gyülekezetünk lelkipásztoránál személyesen is érdeklődhet rólunk, illetve bizalommal fordulhat hozzá, ha bármiben segítségre lenne szüksége!

***Alkalmaink**

Szeretettel várunk mindenkit **alkalmainkra**, felekezeti hovatartozástól függetlenül. Szabad bekukkantani, és lehet velünk maradni.

<i>Alkalom neve</i>	<i>Időpont</i>	<i>Helyszín</i>	<i>Korosztály</i>
Istentisztelet	Minden vasárnap 10.30 óra	Templom	mindenki
gyermek- istentisztelet	Minden vasárnap 10.30 óra	Gyülekező a templomban	kisgyermek 11 éves kor alatt
Bibliaóra	Minden kedden 17.00-18.30	Fehér Ház *	mindenki
Konfirmációi előkészítő	Minden vasárnap 8.45-10.15	Fehér Ház*	Az adott tanévben konfirmálni szándékozók
„Vidám Kenguru”	Páros hét csütörtök 10.00-12.00	Dózsa u. 20.	4 év alattiak, szüleikkel
Ifjúsági Kör	Minden szombat 16.45-18.00	Fehér Ház*	14-19 év
Fiatalok Köre	A hónap 1. szombatján 18:00 órától	Fehér Ház*	19-30 év
Fiatal Felnőttek Köre	A hónap 2. szombatján 18:00 órától	Fehér Ház*	30-45 év

** a Fehér Ház = az iskola technika terme, ahová befogadtak minket,
címe: Ady u. 6., (a templom oldalán, közvetlenül a központi óvoda előtt)*

** a régi faluban, az evangélikus haranglábon is túl, a patak partján, a Családsegítő és Gyermekjóléti Szolgálat épületében

Minden istentiszteletről a közös kezdés után az óvodások, alsósok **gyermek-istentiszteletre** mennek el, ahol „gyermeknyelven” hallhatnak Istenről. (A végén – természetesen- visszajönnek a szülőkhöz.) A gyermek-istentiszteletek vezetői: Ravasz Emese, Solymosi Andrea és Dócs Beáta, akiknek ifjúságisaink is segítenek.

*Minden évben (általában március 2. vasárnapján) Erdélyi találkozót tartunk.
Virágvasárnap zenés istentisztelet várja azokat, akik a művészetet is kedvelik.*

BIBLIAÓRA

„A bibliaórára azért szeretek járni, mert olyan családi légkör van. Szintén szeretetben vagyunk együtt. Megbeszélhetjük a gondjainkat, bajainkat. És amellet Bibliát olvasunk, megbeszéljük, hogyha valaki nem értette meg a vasárnapi istentiszteletet, akkor meg tudjuk beszélni, és tanulunk egymástól. Mindent. Énekeket is, süteményrecepteket is, és minden szépet, jót.” (egy bibliaórás)

„Vidám Kenguru”

Református (Zsebi) Baba-
mama Kör

*Szeretettel várunk minden kisgyermekes (4 éves kor alatt) anyukát vagy apukát „Zsebibabájával” együtt, aki a keresztyén értékeket fontosnak tartja, szeretne más anyukákkal tapasztalatot cserélni (te hány pelust használsz naponta? és a babád?), vagy őket hallgatni (hogya bírják ki ép ésszel?), szívesen ismerkedne (jé, más gyermeke is tud rosszkodni?), örömmel játszana velünk („Előbb minden felnőtt gyermek volt...”).
Alkalmainkat minden páros hét csütörtökén, délelőtt 10 órától tartjuk a Dózsa Gy. u. 20. alatt, ahová a Családsegítő és Gyermejjóléti munkatársai befogadtak minket (köszönjük!) Minden alkalomra a vidám játék mellett, tervezünk kézműveskedést is, lehetőség nyílik közérdekű baba-mamás témák megbeszélésére, ha kell, szakértők bevonásával („A kisbabákra könnyű vigyázni: egyik végüket szárazon-, a másikat tele kell tartani.”- hangzik az alapigazság. De a két „vég” nem felcserélhető!!!).*

Gyere el, hogy Te is színesebbé tedd, hozd az 5leteidet, vagy egyszerűen csak oszd meg velünk a szürke hétköznapi délelőttöket! „Az ÚR ajándéka a gyermek, az anyaméh gyümölcse jutalom.”- írja a Biblia.

Vigyázz az ajándékodra, és örülj mindig a jutalmadnak!

Boldog anyaságot kívánok, és várlak: Fodor Ákosné, református segédlelkész (Ha bármi kérdésed van, hívj nyugodtan: 325-077)

*A gyülekezet története napjainkig

A Maglódi Református Egyházközség története

Az 1900. esztendőben Maglódon a református vallásúak lélekszáma csupán 30-35 körüli volt, akik a testvér evangélikus egyház istentiszteleteit buzgón látogatták, nagyobb ünnepek alkalmával pedig a szomszédos falvak (Gyömrő, Pécel, Üllő) református templomát keresték fel.

E létszámát tekintve csekély, de érzéseiben erős kis közösség szívében megfogant a vágy, egy helyi kis gyülekezet kereteinek megalkotására. **1911. karácsony másnapján** a helybéli evangélikus egyházközség lelkésze Simkó Gyula, a református fiókegyház hivatalos megalakulása céljából az evangélikus templomot átengedte. Az alakuló közgyűlés Tóth József gyömrői lelkész elnöklete alatt, óriási lelkesedés mellett a **fiókegyházzá való megalakulást** kimondta. Védnökké: gróf Teleki Tibor országgyűlési képviselőt, nagybirtokost, lelkésszé: Tóth Józsefet, főgondnokká: Molnár Sándort választották.

1912-ben lehetőség nyílt arra, hogy a kis közösség jutányos áron, részletre megvásárolhasson egy területet, rajta egy imaházzá, s két-tantermes iskolává átalakítható gazdasági épülettel (az Ady utca páros oldalán álló volt ISG területén). – Ugyan ebben az évben gróf Desseffy Emma ezüstkeresztelési kancsót és úrvacsorai készletet ajándékozott a gyülekezetnek, mind a mai napig ezeket használjuk. 1919-ben közadakozásból harmóniumot vásárolt az egyház rendkívül olcsó áron Wodianer Rudolf úrtól, 1924-ben harangra tettek szert. (A harmónium és a harang is megvan még a mai napig.)

1922-ben Dr. Halmi János lett Gyömrő új lelkipásztora, s ő járt át a havonkénti egyszeri istentiszteletekre. Molnár Sándor súlyos betegsége következtében Kóczán László nagybirtokost választották új főgondnokul.

Érdekességként jegyzem meg, hogy 1928-ban kis leányegyházunk gondnoka Domján Elek, Domján Edit színész édesapja volt.

(Az eddigi beszámoló alapjául a Gyömrői Református Egyházközség irattárából való Presbiteri jegyzőkönyv szolgált, ami 1928-ban készült, Dr. Ravasz László püspök egyházlátogatása alkalmából.)

1947-ben 550 főre erősödött meg a Maglódi Fiókegyház, így Gyömrőről levált, s **Missziói Egyházközséggé alakult önálló lelkipásztorral**, felkarolva az Ecsertől Szőlősnymaralóig elterülő községek reformátusságát. Ez időtől vezetjük anyakönyveinket is.

Maglód első önálló református lelkésze az Erdélyből menekült **Bódi György** volt, aki eleinte albérletben lakott, majd a gyülekezet az államosítás elől jutányosan tudta megvásárolni -részben lakottan- a mai Sugár út 20. szám alatt álló parochia épületét.

Őt 9 év múltán **Farkas Miklós** lelkész követte 1956-ban, aki 4 évig volt Maglódon lelkipásztor.

1960-ban Baranyából érkezett **Filepp József** nagytiszteletű úr, ő 12 évig volt a gyülekezet lelkésze. Ebben az időszakban került Maglódra *Hajdú Lajos bácsink*, s ő lett gyülekezetünk hűséges, mélyen hívő, sokat dolgozó gondnoka hosszú évtizedeken át.

1972 és 75 között Monorról járt át hozzánk **Gulyás László** lelkipásztor, s beosztott lelkésze **Tenke Sándor**. Gyömrőről pedig sokszor, sok ízben **Hegyi-Füstös István** lelkipásztor úr, - aki felfedezte számunkra az 1928-as Presbiteri jegyzőkönyvet.

1975-ben érkezett Maglódra az ifjú, tette kész, sármos lelkipásztor, **Kálmán Péter**, aki 1983-ig, 8 éven át volt a gyülekezet vezetője. Nagytiszteletű úr nevéhez, és sokak (pl. a Kollár család) sok munkájához fűződik templomunk megépítése, amit 1978. november 19-én, ünnepélyes keretek között vett használatba gyülekezetünk. Ezekben az években kezdett megpezsdülni a gyülekezeti élet.

1983-ban érkezett meg Maglódra, s 4 évig szolgált itt, a szintén fiatal, de már akkor tudós, tehetséges **Balog Zoltán** lelkipásztor. Az ő idejében szemmel látható nagy építkezések nem folytak, de annál inkább épültek a lelkek elmélyült, érzékeny igehirdetéseinek során.

1987 őszén, a tanulmányúton lévő Balog Zoltánt helyettesíteni jött Maglódra a huszoneves **Szabó Klára** lelkésznő, majd a megüresedett lelkipásztori álláshelyre őt hívta meg a gyülekezet. 1990. szeptember 16-án délután 3 órakor történt meg a maglói gyülekezeti szolgálatba való beiktatása e két ige alapján: *„Bizonyára jószágod és szereteted kíséri életem minden napján!”* (Zsoltárok 23, 6), és *„... legyetek egymáshoz gyöngédek!”* (Római levél 12, 10).

Ebben a lelkületben, nem csak a lelkek megépülésére, sok gyermek összegyűjtésére és tanítására, - de épületeink karbantartására is folyamatosan gondunk volt. 1995-ben a romos parókia épületét kívül-belül - többek között külföldi támogatással - teljesen felújítottuk, s a tulajdonunkban még nem lévő épület hányadot, megvásároltuk. - A templom teljes födémcseréjére 1997-ben került sor. Padfűtésünk, beprogramozható harangjaink vannak.

De amiért a leghálásabbak vagyunk, hogy gyülekezetünk folyamatos és egyenletes arányban növekszik. Az évenkénti kb. 40 temetésre 50-55 keresztelő jut. A megkereszteltek 80%-a jár rendszeresen hittanórára. Az utóbbi években 30 fő körüli volt konfirmandusaink száma. Heti 28 órában, kb. 250 gyermeknek tartunk hittanórákat.

1989-ben, tekintettel a Maglói Missziói Egyházközség megerősödésére, egyházközségünk anyaegyházközséggé „lépett elő”, s ettől kezdve a nevünk **Maglói Református Egyházközség**.

Hálás vagyok Istennek, hogy immáron 17 év óta (a 2005. évet írjuk) a Maglód-Ecser-Mende-Sülysápi Református Gyülekezetnek lehetek a lelkipásztora, hogy ebben a gyülekezetben hirdethetem Jézus Krisztus megváltó szeretetét! Hálás vagyok munkatársaimért a gyülekezetben (Fodor Ákosné segédlelkészünkért, Veréb Magda gondnokasszonyunkért, Mocsári Mihály másodgondnokunkért, presbitereinkért és még sokan másokért), akikre mindig, mindenben számítani lehet! Köszönöm a felém áradó bizalmat és szeretetet! Bizalommal és szeretettel igyekszem megszolgálni!

Soli Deo Glori! Egyedül Istené legyen a dicsőség!

Bálintné Szabó Klára
a gyülekezet lelkipásztora

16, 25, 56

Aki tudja, folytathatja a számsort, bár ez nem egy rejtvény. E három szám három mérföldkő a Maglódi Református Egyházközség történetében. **16** éve szolgál a gyülekezetben Bálintné Szabó Klára, aki az eddigi lelkészek közül a leghosszabb ideje pásztorolja a helyi reformátusokat. **25** évvel ezelőtt, 1978. november 19-én (Erzsébet napon) szentelték fel az Ady Endre utca 15. alatti templomot. Mint kiderült, ennek a dátumnak semmi köze ahhoz, hogy Kálmán Péter - az akkori lelkipásztor- feleségét Erzsébetnek hívják. És **56** évvel ezelőtt lett a maroknyi helyi reformátusságból lassan kifejlődve önálló református gyülekezet Maglódon. A 25-ös szám „kereksége” adta az alkalmat a november 23.-i hálaadó istentisztelet megrendezésére. Az ünnepségre – többek között- hivatalosak voltak az egyházi vezetők (püspök, egyházkerületi főgondnok), környékbeli lelkipásztorok, a testvérgyülekezet képviselői, a helyi evangélikus- és katolikus gyülekezet vezetői, a polgármester, önkormányzati képviselők, a templom munkálataiban részt vevők családjai, és természetesen minden érdeklődő. Zsúfolásig telt templom várta, hogy a délután három órakor megszólaló harang szavára a lelkipásztorok a gépgyári gyülekező helyükről bevonuljanak a templomba. Dr. Szabó István, dunamelléki püspök, hirdette az Igét, mely Jézus intéséről szólt: „Vigyázzatok!”. Ez nem egy fenyegetés, hanem figyelmeztetés arra, hogy Urunk visszajövetele közel van, ébereknek kell maradnunk, mert nem tudjuk, pontosan mikor jön vissza. Isten szolgáinak őrálló feladata nem könnyű, sokszor nehéz az ajtóban álló szolgálóhoz hasonlóan örködni (vigyázni az egyház-, a gyülekezet-, a keresztyénség tisztaságára, nem engedni be idegen szellemiséget). Ám az ajtónálló hatalmas kiváltsága az, hogy először ő pillantja meg visszatérő Urát, elsőként ő futhat eléje, és ő köszönheti. Ezért a pillanatért megéri „vigyázni”, éberem örködni, nehogy elszalasszuk az alkalmat.

Az igehirdetés után a jelenlévő lelkészek, valamint a gyülekezet két teológusa, megáldották a gyülekezetet és lelkipásztorát. Az ünnep hangulatát emelte a 3. d osztály éneksokra, a konfirmandusok furulyázása, és tanáraik zeneszáma is. A hálaadó istentisztelet ünnepi közgyűléssel folytatódott. Bálintné Szabó Klára beszámolt az általa csak dokumentumokból ismert kezdetekről, majd Kálmán Péter szólt a templom építéséről. A „templomépítő” lelkipásztor kiemelte, milyen csoda volt, hogy abban a rendszerben templom épülhetett. Sajnos sokan az akkori mesteremberek és szorgalmas segítők közül már nincsenek közöttünk, de kezeik nyomát őrzi és dicséri a templom. A lelkész nő megemlítette az utóbbi 25 év jelentősebb gyülekezeti eseményeit: parókia rendbe hozása, új padok készítése a templomba, padfűtés... Mindezekért elsősorban Istennek tartozunk hálával. Ahogyan azért is, hogy nemcsak templom van, hanem van benne gyülekezet is, és annak minden egyes tagja építi a közösséget. Mindenki lehetőségéhez mérten: ötletekkel, szolgálatkészséggel, imádsággal. Tapasztalatból tudom, hogy ebben a gyülekezetben jó fiatalnak lenni, jó ehhez a közösséghez tartozni, és ezzel az érzéssel nem vagyok egyedül. Gyülekezetünk egyik vezérigéje és boldog megtapasztalása: Isten „jósága és szeretete kísér” életünk minden napján.

A Református Egyház-, Maglód Nagyközség-, a helyi felekezetek-, és a testvérgyülekezet jelenlévő vezetői átadták az általuk képviseltek köszöntését és áldáskívánásait. A lelkész nő szülei-, és kereszta pja jókívánásai után a gyülekezet köszönte meg „Klári”-nak, hogy hűséggel pásztorolja őket. A lelkész nő hálásan köszönte mindenki kedvességét, és gyönyörű virágokkal viszonzta azt. A Himnusz eléneklése, majd a püspök áldása után mindenkit a Gépgyár épületébe invitáltak, ahol szemet gyönyörködtető hidegtálak, ínycsiklandó sütemények várták, hogy elfogyasszák őket, ami szép rendben meg is történt.

Ezúton is hálásan köszönjük mindenkinek, aki akár jelenlétével, vagy közreműködésével, esetleg felajánlásával, anyagi-vagy kétkézi segítségével bármit is tett ezért a gyülekezetért most, vagy az elmúlt **16, 25, 56** évben...

Fodor Ákosné

*Nyári táborainkról

Nyaranta korosztályonként visszük táborozni gyülekezetünk tagjait:

- napközis hittanos tábor várja az 1. és 2. osztályt végzetteket, ahol az egész napos együttlét után mindenki a saját ágyában alhat otthon (apu, anyu jóéjt-puszijával).
- Hittanos táborba a 3-6. osztályosokat visszük-víz mellé, színes programokkal, sok odafigyeléssel
- Konfirmandusainkkal külön táborba megyünk
- Ifjúságunk pedig országos rendezvényekbe kapcsolódik bele

- A felnőtteket külön tábor várja sok örömmel

Idei táboraink még szervezés alatt állnak, de a 2004. év táborairól elolvashatja a résztvevők beszámolóját, a képek között pedig nyáriakat is talál.

Ha kedvet kapott valamelyik lehetőségre, keresse fel bizalommal a lelkipásztort!

2004. nyarán történt:

Augusztus 9-13-ig napközis tábor volt az 1-2. osztályos hittanosoknak.

Jézus hív: Gyere kicsi gyermek!

Csintalanok, szókimondóak, kíváncsiak; és ezeken kívül még mi a közös bennük? Hogy gyerekek, akik mind ott voltak a számukra megrendezett augusztusi hittantáborban. Idén ez először került megrendezésre az 1-2. osztályt végzett hittanosok részére.

Minden napra jutott valamilyen izgalmas program, ami fantáziájukat és kreativitásukat egyaránt fejlesztette. A nebulók módfelett élvezték ezeket a színes programokat, mint például az agyagozást, a bábkészítést vagy a batikolást. Emellett naponta hallhattak a Bibliában szereplő gyermekekről, és újabbnál újabb aranymondásokkal és énekekkel bővíthették tudásukat.

Ezt a cikket írva, visszatérnek kellemes emlékeink. Ezek egyike a dóramajori kirándulásunk volt, ahol a fiúk és lányok megfigyelhették, hogy milyen is a tanyasi élet, és ha egyszer ott voltunk, nem hagyhattuk ki a lovas kocsikázást sem.

Ha már az állatoknál tartunk, egy fagyizás alkalmával találkoztunk egy eltévedt számmal is. A kicsik megpróbálták szót érteni vele, de hiába, mert a makacs négy lábú nem volt hajlandó elárulni sem nevét, sem pedig lakcímét, sőt még a bankszámla számát sem! Így tehát otthagytuk a csacsit és visszamentünk a technikaterembe, ahol a tábort tartottuk.

Az utolsó napon egy kis harapnivalóval vártuk a szülőket, mert gyermekeik egy rövid műsorral készültek számukra. Nagyon izgultunk értük, mert az együtt töltött idő alatt igazi családi légkör alakult ki közöttünk. Ezáltal úgy éreztük, hogy hirtelen sok hűgünk és öcsénk lett.

Ezzel együtt rengeteg tapasztalatot és élményt gyűjtöttünk, és a gyerekek között is szoros barátságok szövődtek. Reméljük, jövőre is együtt tölthetünk egy ilyen felejthetetlen hetet.

Bártfai Gyöngyi & Tóth Bettina

Augusztus 16-21-ig Kölkeden voltunk a konfirmandusokkal.

Augusztus 16-án, hétfőn reggel nagy sietés után háromnegyed nyolcra megérkeztünk a Déli pályaudvarra, ahonnan a vonatunk 07:50-kor indult Mohácsra, majd onnan busszal mentünk Kölkedre. A táborba az ország minden részéről sőt még Erdélyből is érkeztek fiatalok, hogy jobban megismerhessük a vallásunkat és értékes bibliai előadásokat, igehirdetéseket hallhassunk.

Miután megérkeztünk nagy szeretettel fogadott bennünket Wébel zolt, mohácsi lelkész, a tábor vezetője, majd Anikó és Ákos megmutatta a szobákat, ahol végre letehetjük a nagy és nehéz csomagjainkat.

Minden reggel fél nyolckor volt az ébresztő, a tisztálkodás és a reggeli után istentiszteletre mentünk a szomszédos templomba. Istentisztelet után szabadfoglalkozás volt ki így ki úgy foglalta el magát a tábor területén belül, voltak, akik társasjátékoztak, beszélgettek, tollasoztak, sétáltak, sakkoztak mi fiúk, inkább fociztunk. Ebéd után, ami általában 12:00-kor volt, közös programon vettünk részt, ahol beszélgettünk, énekeltünk, és játszottunk. A hét valamelyik napján fürödni is voltunk a mohácsi strandon. A közös

programot ismételten szabadfoglalkozás követte, majd jött a vacsoraidő mindenki korgó gyomorral, éhesen ült az asztalhoz. Vacsora után esti istentiszteletre mentünk, miután mindenki a saját szobájában egy felnőttel megbeszéltük az istentiszteleten hirdetett ige mondani valóját, jelentését. A beszélgetések alkalmával jobban megértettük az igét, és itt mindenki elmondhatta a saját gondolatait.

Én – aki már voltam ebben a táborban korábban is – ismételten gazdagabban tértem haza és kellemesen gondolkodom az ott töltött napokra.

Kováts Arnold

Augusztus 23-27-ig pedig a felnőttek jártak Kölkeden.

Kölked ez egy kicsi kis falu Baranyában. Párezer lakosa van, egy nagyon szép gólyamúzeuma, s egy nagyon régi református temploma. Ide járunk évek óta 1 hétre megpihenni, s lelkileg feltölteni. Az idén se volt ez másként. Ezen időszak alatt úgy érzi az ember, hogy újjászületett, s olyan otthonra lelt, mely mindig visszavárja. Igen, az érzések melyek bennem is kialakultak, s minden idelátogató embert megtalálnak, nagyon fontosak. Az idei évben Takaró Károly tábori püspök tartotta minden nap az igehirdetést. Elmondani sem tudom, milyen mély nyomokat hagyott bennem, ennek érnie kell, emésztődnie. Kedves felesége Takaró Károlyné, Judit asszony, pedig délutánonként tartott előadásorozatot a mai nőkről, anyákról, a gyermeknevelésről, és feladatainkról. Nagyon érdekes viták s beszélgetések alakultak ki. Az az őszinte s mély kristálytisza hit mellyel közvetítik, átadják az igét meggyőződésem, hogy minden őket hallgató embert közelebb visz Istenhez és megerősítik azt a vágyamat, hogy én is tudjak olyan feltétel nélkül elfogadni s adni, s hinni és bízni, mint ők. Nagy élmény volt Uray Judit színművésznőt hallani, az ő előadástje is kiemelkedő volt. A lélek, mely itt e helyen töltökezik fel, olyan pluszt kap, melyet hazahozva s másoknak is átadva boldoggá tesz minket, családunkat, s mindazokat, akik közt élünk.

Tormáné, Ica

Július 12-17-ig Tiszavárkonyban voltunk 3-6. osztályos hittanosainkkal.

A Maglódi Református Gyülekezet idén Tiszavárkonyba töltötte a nyári tábort. Gyerekek Maglódról, Mendérről, Ecserről és Süllyápról jöttek 3. osztálytól 6. osztályos korig. Az idei táborban 7 felnőtt vett részt. 5 felnőttnek volt egy tavalyi konfirmált segítője. Vasárnap istentisztelet után azonnal elindultunk Tiszavárkonyba. Kb. 15:00-ra érkeztünk meg. A tábor elfoglalása után ismerkedős játékokat játszottunk. 19 órakor vacsoráztunk, majd 21:30-kor leoltottuk a lámpát. Alvás előtt a felnőttek még beszélgettek a gyerekekkel vagy mesét olvastak nekik (pl. A buyufa alatt, Dzsungeldoktor az oroszánok csapásán). A gyerekek hangosan imádkoztak. Reggel 9 órakor kezdődött az áhítat, ahol a gyerekek nem csak egy történettel, de egy énekkel és egy igével is megismerkedtek. 3 bibliakör alakult ki. Mindegyikbe volt két-két felnőtt és segítő. A héten háromszor is fürödtünk a Tiszában Délutánonként sokat játszottunk. Meglátogattuk a tiszavárkonyi alkotóházat, ahol lehetett agyagozni, korongozni illetve gyöngyöt fűzni. Megrendezésre került a tábori olimpia, ahol a gyerekeken kívül a felnőttek is megmutathatták tehetségüket az alábbi sportágakban: ping-pong, tollas, amőba, sakk, malom, gombfoci. Emellett lelkiekben is sokat erősödhattünk.

Péntek este hazaindulás előtt 20 órakor kezdetét vette a Ki mit tud? Szombaton 13 órakor indultunk haza. Szerintem mindenki nagyon jól érezte magát.

Ravasz Réka

*Hittanok, konfirmáció

Hála Istennek, gyülekezetünkben sok a gyermek. A legtöbb szülő komolyan veszi gyermeke keresztelesekor tett ígérését, így már az óvodában beíratja gyermekét hittanórára. Szeptembertől 27 hittancsoportban összesen 345 gyermek (2004-es adatok!) hitoktatását végzi a gyülekezet lelkipásztora, segédlelkésze, és leendő hitoktatója: Ravasz Emese. Sülysápon Varga Marika segíti a gyermekmunkát. A nyári szünet és a **hittantáborok** után a hittanórákat hittanévnyitó istentisztelettel nyitjuk meg. Közös tanulunk éneket, és aranymondást a felnőttekkel.

Virágvasárnap délután „**virágvasárnapi gyermekdélután**”-, advent 1. vasárnapján pedig „**adventi gyermekdélután**” tartunk- énekléssel, játékkal, adventi hangulattal és ajándékkészítéssel.

Hetekig készülünk a hittanórákon a **gyermekkarácsony**ra, melyet advent 4. vasárnapján szoktunk megrendezni. Anyáknapján is versekkel, énekekkel örvendeztetnek meg minket a gyermekek, a táborok után pedig a frissen tanultakat mutatják be a templomban.

A templomban rendszeresen kiállítjuk hittanosaink legszebb műveit.

Minden istentiszteletről a közös kezdés után az óvodások, alsósok **gyermek-istentiszteletre** mennek el, ahol „gyermeknyelven” hallhatnak Istenről. (A végén – természetesen- visszajönnek a szülőkhöz.) A gyermek-istentiszteletek vezetői: Ravasz Emese, Solymosi Andrea és Dócs Beáta, akiknek ifjúságisaink is segítenek.

Kérjük a felnőtteket, viseljék szívükön gyermekük lelkét, és hitét is. A hittanórák során a gyermek megismerheti és megszeretheti azt az Istent, akinek segítségével boldogabb lehet az élete- és ez mindannyiunk közös ügye...

A hitelesség kedvéért, megkértem egy harmadik osztályos hittanost, aki Ravasz Emese csoportjába jár, írja le, miért szeret hittanra járni. Íme:

Miért szeretek hittanra járni?

Azért, mert sokat megtudok Istenről.

Azért, mert szeretem hallgatni Emese néni Istenről szóló történeteit.

Azért, mert szeretem Emese nénit.

Azért, mert szeretem a hittanon lévő gyermekeket.

Azért, mert sokat játszunk.

És azért, mert amikor Emese néni nincs ott, akkor mindig átmegyünk Anikóhoz.

Szóval ezért szeretek hittanra járni.

Tóth Dávid

KONFIRMÁCIÓ

A 2004-es konfirmáció egy konfirmandus szemével:

„A konfirmáció egy latin szó, ami annyit tesz: megerősítés. A Szentlélek erősíti meg ébredő hitünket.” Ez a válasz is elhangzott ez év május 30-án, pünkösd napján, amikor is az általános iskola 7-8. osztályos református diákjai ígéretet tehetek a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak. Erre a szép ünnepségre Fodor Ákos, és felesége, Anikó készítettek fel minket. Bibliát olvastunk, templomba jártunk, és jó pár kérdés-választ megtanultunk. A nagy nap előtti szombat egy főpróbát tartottunk, ahol elpróbáltunk mindent, amit kellett. És eljött a várva várt nap! Reggel fél 11-re kellett mindenkinek megjelennie ünneplő ruhában. Klári néni, Ákos és Anikó prédikáltak, imádkoztak

értünk, és mindenkiért. És ezután kezdődött a vizsga, melyet Anikó vezetett le. Majd megáldottak minket a kapott szent Igével. És vettük a kenyeret, mely az Úr testét-, és egy korty bort ittunk, mely az Ő vérét jelképezi. Ekkor kaptuk az első úrvacsorát, és ezt úgy tettük, ahogyan a Bibliában meg van írva. S e nap a Szentlélek elkezdte munkálni a mi lelkünket. Reméljük, hogy mindenki megtartja az Istennek tett ígéretét, és ezután is az Ő tanításai szerint fog élni.

Frajták Petra, Ecser

A segédlelkész szemével:

Denevérek a református templomban???

Nem -hála Istennek- nincsenek. Igaz, pár éve az öreg parókia padlásán egy régi vázában találtunk egyet, de az is kicsi volt, és összeaszott. Azért jutottak eszembe a denevérek, mert pünkösdvasárnap konfirmáció volt templomunkban. Minden csodálatos volt: a feldíszített templom, a prédikáció, a fiatalok tudása és kedvessége, a hangosítás, a sok rokon... (köszönet mindenkinek, aki ehhez hozzájárult). Nekem, mint leendő lelkésznek, ez volt az első konfirmációm, és nagyon boldog vagyok, hogy lelkészünk -férjessel együtt- bevont minket ebbe a nagy eseménybe. Évek óta kísérhettem ezeket a fiatalokat, és most érkeztek egy fontos állomáshoz. Konfirmáció- azt jelenti „megerősítés”. Egyrészt Isten erősíti meg ébredező hitüket, másrészt ők erősítették meg azt, amit szüleik és keresztszüleik mondtak az ő nevükben keresztelőjükön: Istenhez szeretnének tartozni. Néztam, amint ezt megfogadják, figyeltem, ahogyan a hitvallást elmondják, láttam az áldás alatt csillogó szemeket, és közben azon fohászkodtam. „Uram, add, hogy ők ne legyenek denevérek!”. Mert minden konfirmáción eszembe jut a vicc, ami nagyon szomorú, de nagyon igaz. Így szól: *a templomok padlása hemzseg a denevérektől. A katolikus pap, az evangélikus és a református lelkész azon tanácskoznak egymás között, hogyan szabadulhatnak meg tőlük. A katolikus pap azt mondja:*

„Mi már mindent megpróbáltunk. Egyszer a mise után felmentem a padlásra, és még szentelt vízzel is meglocsoltam őket, de nem sikerült elűznöm egyet sem.”

Az evangélikus lelkész is panaszkodik: „Mi is mindent megtettünk, heteken át ezért imádkoztunk, de semmi nem történt.”

Megszóal a református lelkész: „Mi is sokat próbálkoztunk, aztán egyszer felmentem, megkereszteltem őket, majd konfirmáltak, másnapra egy sem volt a templomban.”

Eddig a vicc. Senkit nem volt szándékomban megsérteni vele, elsősorban önirónia akart lenni. Nem tudom, más egyházakban ez hogy' van: én sok denevért láttam már. Olyan fiatalokat, akiket a konfirmáció „kiűzött” a templomból. Akik megfogadták, hogy Jézus Krisztus követői, valamint az egyház hűséges tagjai lesznek, de többé nem látták őket még a templom környékén sem. És ez nem feltétlenül a hit kérdése- ennyit ér az Isten és a gyülekezet előtt adott szó? De úgy érzem, a most konfirmálók nem olyanok. Úgy érzem, ők különbek. Nem az optimizmus ad reményt, hanem az, hogy ismerem őket. Amikor Bibliájukat beszédtem, sokaké tele volt jelölésekkel, és nem voltak összetapadva a lapjai: többen rendszeres bibliaolvasók!!! (13-14 évesen- pedig ez nem „menő”.) Az is ritkaság, hogy az ünnepség előtti izgalomban két konfirmandus (önként!) félrevonul imádkozni. És soha még nem kaptam olyan sms-eket sem, amikben Istenről, bibliai ígékről kérdeznek- és nem azért, mert régen nem volt mobiltelefon. Hiszem, hogy ezekben a fiatalokban (különböző mértékben ugyan, de) Isten csodálatosan munkálkodott. Örülök, hogy ennek nem álltak útjába. Mert -sajnos-olyanok is vannak, akiknek szintén ott kellett volna állniuk az úrasztala előtt, de nem voltak ott. Akiknek a konfirmáció

nem fontos. A nyelvtanulás fontos, a furulya, gitár, mazsorett, rajz, tánc mind-mind fontos. Istenhez tartozni nem fontos. Persze, a konfirmandusok sem jobbak, mint a többi, „csak” boldogabbak. Mert az élet nehéz helyzetekben hiába zenél valaki, a problémák nem oldódnak meg. A tragédiákon nem segít át a tánc, és egyszer annak is meg kell állnia Isten színe előtt, akinek felsőfokú nyelvvizsgálója van... Ezek a fiatalok is tanulnak, és szórakoznak, szeretnek és szenvednek, de soha nincsenek egyedül. És hogy emberileg is legyen mindig kikkel megbeszélni azokat, amiket más nem érthet (pl. igaz-e az evolúció, minden imát meghallgat-e Isten, ki volt Pál apostol...), folytatást is kínálunk. Hetente találkozhatnánk „ifjúsági óra” címen, ahol a Biblia mellett mindennel foglalkozunk majd, ami a fiatalokat érdekli. Egy ilyen csapat volt már: közel 10 éve kezdtük, ma már ritkábban találkozunk, de megvagyunk! Nagyon sok szép élményt köszönhetünk Istennek és egymásnak. Most úgy érzem, a csoda megismétlődhet. „De mi van, ha ezek is 'denevérek'?”- súgja a kisördög (vagy a realitás?). Bízom Istenben, hogy nem, és imádkozom értük. De ha mégis „denevérek”? Akkor denevérek-farmot nyitok, és odagyűjtöm őket... mert ezeket a fiatalokat nagyon megszerettem.

Kedves konfirmandusok, Isten áldjon meg titeket, és őrizzen meg Maga mellett!

Fodor Ákosné

*A gyülekezet első újságja

(letölthető formátumban)

*A 2004. év eseményei

A 2004-es év krónikája röviden...

Január 1-jén újévi istentisztelettel kezdtük a 2004-es évet

Február 8-án a berlini testvérgyülekezetünk lelkipásztora látogatott meg minket.

Nagycsütörtökön –az immár szokásosnak mondható- virrasztáson gondoltunk a Gecsemáné kertben tusakodó Jézusra, és kísértük végig szenvedéseit- idén a Passió c. filmen keresztül. A nagypénteki szomorúság után pedig **húsvét hajnalban** örültünk a felkelő nappal együtt, feltámadott Urunknak.

Május első vasárnapján az anyákra kértünk áldást és mindenkire, aki gondot visel valakiről.

Pünkösdkor a 31 konfirmandus fogadalomtételét hallgathatta meg a gyülekezet.

Hittan évszárón jutalmaztuk meg a hűséges hittanosokat.

Június 20-án köszöntük meg Feri bácsinak, hogy presbiterünk és kántorunk volt és hogy feleségével, Esztikével, évekig hűséges tagjai voltak gyülekezetünknek.

Június 27-én ünnepeltük, hogy teológusaink befejezték egyetemi tanulmányaikat. Ez alkalomból a két ünnepelt –Fodor Ákos és felesége, Anikó- tettek bizonyosságot közöttünk. A gyülekezet lelkipásztora megáldotta őket, a presbitérium pedig ünnepélyesen átadta palástjukat, melyet a gyülekezet ajándékozott a két kezdő segédlelkésznek.

Július 12-17-ig Tiszavárkonyban voltunk 3-6. osztályos hittanosainkkal.

Július 24-én iratterjesztőink, Csabai Szilvia és Harcsa Károly, tartották esküvőjüket.

Augusztus 7-én, szombaton, együtt adtunk hálát Istennek gyülekezetünk gondnokasszonyának esküvője alkalmából.

Augusztus 9-13-ig napközis tábor volt az 1-2. osztályos hittanosoknak.

Augusztus 16-21-ig Kölkeden voltunk a konfirmandusokkal.

Augusztus 23-27-ig pedig a felnőttek jártak Kölkeden.

Szeptember 12-én megnyitottuk a hittanos tanévet is.

Október 10-én a Vermesy-napokat láttuk vendégül templomunkban.

A reformáció ünnepére együtt készültünk evangélikus testvéreinkkel, és **október 31-én** Péter Attila evangélikus lelkipásztor szolgálatával láttuk őket vendégül.

November 7-én gyászolókat vigasztaló istentiszteletünk volt, ahová azokat hívtuk, akik az előző évi halottak napja óta veszítették el szerettüket.

November 14-én konfirmandus találkozót tartottunk az 1989-1995 között konfirmáltaknak.

November 21-én lelkipásztorunk édesanyja, Szabó Mihályné, szolgált közöttünk, a bibliaórán pedig Miska bácsi bizonyágtételét hallgathattuk meg épülésünkre.

November 28-án 14 órától adventi gyermekdélután tartottunk hittanosainknak.

December 5. konfirmandus találkozó az 1997-2002. között konfirmáltaknak.

December 12. Varga Viktória adventi, zenés-verses összeállítása áhítattal.

December 19. Gyermekkarácsony-több, mint 100 hittanos gyermek karácsonyi szolgálatával.

December 24-én délután az idei és a tavalyi konfirmandusok szavaltak és énekeltek a VILÁGOSSÁGról, aki Jézus Krisztusban eljött közénk.

December 25-26-án ünnepi istentisztelet volt úrvacsoraosztással.

December 31-én közösen adtunk hálát az elmúlt évért.

Hála Istennek mindazért a sok áldásért, amit ez évben is reánk árasztott!

*Prédikációk, írások

Válogatás Fodor Ákosné, Maglód Újságban megjelent cikkeiből

Modern szeretet-himnusz

Az Újszövetségben az 1. Korinthusi levél 13. fejezete az ún. „szeretet-himnusz”, ennek aktualizálása a mai világra:

Ha olyan kiváló szónok vagyok is, mint Kossuth Lajos, vagy Martin Luther Kinggel együtt hirdetem, hogy „van egy álmom”, de szeretet nincs bennem, olyanná lettem, mint egy leomlott templomtorony megrepedt harangja.

Ha futuroológusként, a jövő mérnökeként vagy csalhatatlan közvélemény-kutatóként előre látom is a jövőt, szeretet pedig nincs bennem, olyan vagyok, mint egy összelapított kólásdoboz, amelyet unottan rúgnak tovább a kamaszok.

Ha akkora hitem van is, mint Assisi Ferencnek, Luther Mártonnak és egy dunántúli parasztasszonynak együttvéve, de szeretet nincs bennem, olyanná lettem, mint a szél által cibált ördögszekér.

Ha önfeláldozóan támogatok is alapítványokat, vagy tizedet adok minden jövedelmemből, szeretet pedig nincs bennem, olyanná lettem, mint aki követ ad kenyér helyet és skorpiót hal helyett.

Ha két végén égetem is a gyertyát, hajnaltól késő estig robotolok, éveken át nem megyek szabadságra, ám szeretet nincs bennem, olyan lennék, mint egy üresbelű hagyma.

Ha naponta végigjárom a damaszkuszi utat, rongyosra olvasom Bibliámat, és halálomra is bizakodó hittel tekintek, úrvacsorával megerősítve készülök elmenni, de szeretet nincs bennem, semmi hasznom abból.

A szeretet jelentéktelen, mint amikor valaki számárháton vonul be a városba.

A szeretet nevetség tárgya, mint amikor valakinek kezébe nádszálat, fejére töviskoszorút adnak.

A szeretet balek, mint amikor valaki kínzóíért imádkozik.

A szeretet esendő, mint amikor valaki azt mondja: „szomjúhozom”.

A szeretet meglepő, mint amikor valaki szelíden megszólít egy gyászoló asszonyt a hajnali kertben.

A szeretet játékos, mint amikor valaki tanítványai előtt megy Galileába.

A szeretet nem fúj egy követ a bennfentesekkel, nem kacsint össze a hatalommal, nem bizonygatja önmaga fontosságát, nem örül pártok és politikusok acsarkodásának, de együtt örül az asszonnyal, aki megtalálja elgurult drahmáját.

Nem örül az ügyeskedéssel szerzett vagyonnak, de együtt örül a mező liliomaival és az ég madaraival.

Nem örül a doppinggal elért világcsúcsnak, de együtt örül a fogyatékos kisfiúval, aki szája szélén csorgó nyállal, nagy erőfeszítésekkel társának tudja dobni a labdát.

A szeretet soha el nem múlik. Nem veszi el szavatosságát, nem évül el, nem kerül „ad acta”, nem lesz unalmas, mint a tegnapi újság.

Legyenek bár Istentiszteletek, véget fognak érni.

Legyenek bár egyházak, meg fognak szűnni.

Legyen bár ökumenikus mozgalom, el fog töröltetni.

Még nem találtuk meg a rák és az AIDS gyógyszerét, nem értjük távoli földrészek lakóinak nyelvét, nem fogjuk fel más civilizációk felénk sugárzott jeleit. Ám egykor majd egyetlen asztalt ülünk körül mindnyájan, és Ő lesz majd minden mindenekben.

Mert a szeretet nélküli kötelességtudat: kedvetlen.

A szeretet nélküli felelősség: figyelmetlen.

A szeretet nélküli igazság: kemény.

A szeretet nélküli okosság: gőgös.

A szeretet nélküli barátságosság: hűvös.

A szeretet nélküli rend: kicsinyes.

A szeretet nélküli hatalom: kíméletlen.

A szeretet nélküli birtoklás: fősvény.

A szeretet nélküli adakozás: képmutató.

A szeretet nélküli vallásosság: bigott.

A szeretet nélküli hit: vakbuzgó.

A szeretet nélküli remény: fanatikus.

A szeretet nélküli élet: értelmetlen.

Most azért megmarad a hit, remény, szeretet, e három. Ezek közül pedig legnagyobb: Jézus.

Ádventre

Minden ádvent

Minden ádvent nagy rohanás. Ahogyan az év többi része is. „Ádvent? -kapunk észbe ilyenkor- Mát megint? Hiszen most volt csak tavaly karácsony! Hogy szalad az idő!” És vele együtt szaladunk mi is. Boltokba, meg sütni, és persze takarítani is. Mert jönnek a vendégek, a gyerekeknek ajándék kell. (Legalább nekik, mert van, ahol a felnőtteknek már nem futja ajándékra.) És közben érezzük: nem jó ez így. Nem jó beesni a fa alá, nem jó üres szívvel szedegetni a szőnyegbe ragadt tűleveleket és a mákos bejgli morzsákat december 27-én. Nem jó azt érezni, hogy már megint valami kimaradt a karácsonyból. A karácsonyt úgy kellene várni, ahogyan egy kisbabát várnak a leendő szülők: örömmel, izgatottan, készülgetve, várakozva és figyelve. A 9 hónap helyett csak 4 hét a konkrét felkészülési időszak a karácsonyra, legalább azt a lényeggel kellene tölteni. Idén még nem rontottuk el. Még tart az ádvent. Próbáljuk ki, hátha idén sikerül. Ha nagy az év végi hajrá, akkor is. Legalább azt a 4 vasárnapot töltsük csendben. Templomban, vagy otthoni áhítatban. Házasságunk első évében férjemmel beosztottuk az ádventi vasárnap délutánjainkat: első vasárnap ádventi koszorút készítettünk, a másodikon ajándékokat, a harmadikon karácsonyfadíszeket, az utolsón pedig feldíszítettük a lakást, és becsomagoltuk az ajándékokat. Közben beszélgettünk, zenét hallgattunk a gyertyafényben. Készültünk. Szép is volt a karácsonyunk. (Hát még ahol a szülők a gyermekeikkel készülnek!) Idén újra megpróbálom, mert minden ünnepnek meg kell adni a méltóságát. Különösen a karácsonynak, amikor „egy gyermek születik nekünk”, aki Isten szeretetét hirdeti a mi sokszor csak rohanó, rideg, Mikulásos, pénztárca laposító világunkban is. Kívánom, hogy használjuk ki az ádvent csodaszép titkokat rejtő perceit, hogy ne elmúljanak, hanem elteljenek, és elteljen a szívünk is szeretettel. Ezzel a verssel kívánok áldott ádventet!

Minden advent **kegyelem**,
Vétkem jóvá tehetem.

Minden advent **vigalom**,
Isten úr a viharon!

Minden advent **érkezés**:
Átölel egy drága kéz.

Minden advent **alkalom**:
Győzhetsz saját magadon.

Minden advent **ítélet**:
Így kellene, s így élek.

Minden advent **remegés**:
Isten felé epedés.

Minden advent **ima is**:
Uram, fogadj be ma is!

Minden advent **szeretet**:
Betlehembe vezetett.

Köszönd meg hát a csodát
A világ karácsonyát.

(Ürögdi Ferenc: Minden advent)

Újévre

Szeretnéd a homokórát megállítani?

Elmúlt egy év. Hogy' rohan az idő!- mondjuk sokszor. Olyan az életünk, mint egy homokóra, és gyakran azt érezzük, hogy a felső tartályból könnyörtelenül pereg a homok az alsó tartályba. Ez az életünk: egyre csak pereg a homok, múlnak a percek, a napok, az évek. Az a titka az időhöz való viszonyodnak, hogy a homokóra alsó, vagy felső tartályát nézed. Aki a felső tartályt nézi, azt látja, hogy fogy, múlik az idő. De aki az alsó tartályt figyeli, azt veheti észre, hogy a tartály, és vele együtt az idő telik. Nagy különbség: Ha múlik, akkor minden perccel egyre kevesebb, rövidebb az élet, kevesebb van hátra, teljesen elmúlik, és vele együtt mi is. De ha telik, akkor telítődik, egyre közelebb van a kiteljesedéshez, ahogyan egy szerelem (jó esetben) nem múlik a házassággal, hanem kiteljesedhet benne. A múló idő egyre messzebbre viszi tőlünk az életet, de a telő idő egyre közelebb hozza az örökéletet, az igazi életet. Aki felett múlik az idő, az örökké hátra néz a múltba, de aki számára telik az idő, előre néz, a halálon át az örökkévalóság felé. A múló idő öregít, a telő idő megérlel. Az idő múlása nyugtalanít, és szomorúvá tesz, az idő telése megbékéltet, és vígasztal. A múló időben a halál kapuzárás, a telő időben kapunyitás az örökéletre.

A te számodra az idő múlik vagy telik? Az, hogy a homokórának melyik tartályát nézed, attól függ, hogy életed Isten kezében van-e? Abban a kézben, amely áld, abban a kézben, melyet átszegeztek bűneinkért, abban a kézben, amely még most is ölelésre tárul ki. A te életed abban a kézben van? Mert ha igen, akkor nemcsak a haláltól nem kell félned, hanem az élettől sem. Biztos helyen vagy, bármit hozzon is ez az év.

„Taníts úgy számlálni napjainkat, hogy (ne féljünk, hanem) bölcs szívhez jussunk!”- kéri a 90. zsoltár írója Istent. Bölcs szívet és szépen **telő** esztendő-t kívánok minden Olvasónak!

Húsvétra

Az önfeláldozó

Élt egyszer két testvér, akik nagyon különböztek egymástól: az idősebb őszinte, szófogadó és segítőkész volt, a fiatalabbik azonban mindig valami csínytevésen törte a fejét. Felnöve sem változtak meg: az idősebbikből becsületes állampolgár vált, míg a fiatalabb csalásokból élt, és sokszor keveredett bajba. Hiába óvták a szülei, intette a bátyja, ő nem hallgatott senkire. Egy este ittasan üldögélt cimboráival a kocsmában, amikor egyik haragosa megjelent. Heves vita kerekedett, majd a nagy zűrzavarban a fiatal testvér- az alkohol hatása alatt- beledöfte a kést a férfibe, aki meghalt. A fiú fel sem fogva, mit tett, hazamenekült. A bátyja még nem aludt, hiszen mint mindig, végigaggódta az éjszakát öccse miatt. Ránézett az ajtón berontó testvéreire, annak

véres ruhájára, és azonnal tudta, mi történt. „Rejts el gyorsan, a nyomomban vannak!” -kérte a gyilkos a bátyját. Ő egy pillanatig gondolkodott, majd azt mondta: „Vedd le hamar a ruhádat, és bújj a kamrába!” Gyorsan ő is levette a ruháját, s öccsére adta. Amint a fiatalabb testvér elbújt, az idősebb felvette a véres ruhát, de már zörögtek is az ajtón. „Ide futott be!” - hallatszott egy hang, s nyomban tele lett a ház emberrel. Meglátták az idősebb fiút a véres ruhában. „Nincs is szükség több bizonyítékra!” -mondták, s mivel nem tiltakozott, már vitték is. Gyorsan meghozták az ítéletet: következő nap lefejezik gyilkosság miatt. A fiú papot hívatott, majd egy levelet bízott rá, hogy adja oda a testvérenek. A pap elvitte a levelet, s a fiatalabb testvér megdöbbenve olvasta szerető bátyja sorait: „Drága testvérem! Én ma a te ruhádban meghalok helyetted, te pedig az én ruhámban élj ehhez méltóan!” Akkor értette meg a fiú, miért kellett levennie a ruháját, abban a pillanatban fogta fel, hogy a bátyja az élete árán mentette meg őt. Azonnal rohant a levéllel a börtönbe. Későn érkezett, az ítéletet már végrehajtották, amíg ő otthon bujkált. Kétségbeesetten mutatta a levelet a bírónak: „A bátyám ártatlan volt, nekem kellett volna meghalnom, mert én követtem el a bűnt! Ítéljenek el engem!” A bíró szomorúan nézte a levelet, és ezt mondta: „Azért a gyilkosságért már meghalt valaki. Kétszer nem hajthatjuk végre. A bátyja bűnhődött maga helyett, így megmentette magát. Éljen hozzá méltóan!” Ez az én történetem, s a te történeted, és minden ember története. Legalábbis az eleje. Persze, hozzád hasonlóan én sem öltem, de követtem már el hibát, ahogyan bizonyára te is. Volt, hogy megbántottam valakit, néha hazudtam, -ha „muszáj volt”-csaltam, akkor járt a szám, amikor nem kellett volna, s hallgattam, amikor szólni lett volna jó. Nem érdekelt Isten, és néha nem érdekelték mások sem. Nem hittem el, hogy Isten van, és szeret engem, nem Benne bíztam, hanem a szerencsében vagy sorsban...A Biblia azt tanítja, hogy nem (csak) az a bűnös, aki rosszakat tesz, hanem mindenki, aki Isten nélkül él. Én így éltem, s talán így élsz te is. Aki Isten nélkül él, az a halála után is Isten nélkül lesz: az a pokol. Bűneinkért halállal-, majd örök halállal kell fizetni. De volt Valaki, aki „magára vette szennyes ruhámat”, aki -jelképesen-ruhát cserélt velem, s Őt ítélték el. Ő Jézus. Amikor ezt megértettem a szívemmel (mert a szeretetet csak szívvel lehet érteni), képzeletben rohantam a Bíróhoz, s bevallottam, hogy én vagyok a bűnös, Jézus ártatlan volt. De elkéstem. Mert közel kétezer éve a Golgotán megtörtént a „fizetés” mindannyiunk bűneiért, az én bűneimért is. Jézus nem azért halt meg, mert törbe csalták, vagy elárulták, hanem mert Ő meg akart halni helyettem, s helyetted. Tudta, hogy csak így menthet meg. Miattam feszítették Jézust keresztre, s miattad. Erről szól a nagypéntek. Minden nagypénteken szomorú a szívem, mert erre emlékszem. Arra, hogy a világ Ura annyira szeret engem, hogy a saját életét adta értem. Mert aki elhiszi ezt, azon már nem hajtják végre az ítéletet. Itt válik el a történet, mert van egy másik befejezés is. Abban a fiatalabbik testvér felháborodik azon, hogy a bátyja beavatkozott az életébe, és olyan csúnyán szidja az önfeláldozó testvért, hogy a bíró a hálátlanságáért rá is kiszabja az ítéletet. Akinek nem kell Jézus kereszthalála, annak az örök halált, a kárhozatot kell elszenvednie. Aki viszont elfogadja Jézus helyettes áldozatát, az örökéletet kapja ajándékba. Erről szól a húsvét. Minden húsvétkor vidám a szívem, mert erre emlékszem. Arra, hogy a világ Ura annyira szeret engem, hogy nem maradt a halálban, hanem feltámadt, s tudom, hogy engem is fel fog támasztani. Meg fogok

halni én is, de az utolsó ítéletkor Jézus feltámaszt, s magával visz a mennybe. Ezzel nem én vigasztalgotom magam, ezt Isten mondja, s én hiszek Neki.

A te bűneidért már meghalt valaki. Ha ez igazán fájni fog, menj Istenhez, az igaz Bíróhoz, és valld meg Neki bűneidet. Ő megbocsát, s feladatot ad: élj Jézushoz méltóan! Akarj őszinte és becsületes lenni, örülj a napsütésnek, de sajduljon bele a szíved, ha háborúról hallasz... Légy olyan ember, aki szeret, mert őt is szeretik. Merj jó lenni, hiszen te tudod, hogy nem minden mulandó: Isten örök, s az Őt szeretők mindig Vele lesznek majd.

Miért engedi Isten?

(megjelent 2001. szeptember 11. után)

Manapság többet figyeljük a Híradókat, gyakrabban hallgatunk híreket, a kora reggel munkába sietők közül is többen igyekeznek újsághoz jutni. Félve várjuk az újabb híreket: hol tart a háború, kit érint, kik lesznek az áldozatok... Ilyenkor talán értékesebb számunkra az élet, az az élet, ami másoknak nem drága. Talán jobban megbecsüljük, hogy nem kell bujdosnunk a fegyverek előtt, hogy itt Magyarországon, ma (a cikk írásakor, s remélem olvasásakor is) béke van. Most talán tudjuk, hogy nem a munkahely, vagy az iskola a világ legborzalmasabb helye, hogy nem az a legnagyobb tragédia, hogy elfelejtették a születésnapomat, és nem is multimilliomosok akarunk lenni, csak békében szeretnénk élni. A sok „miért” között az is gyakrabban hangzik el manapság, hogy „miért engedi ezt Isten?”. Ezzel kapcsolatban szeretném néhány gondolatomat megosztani a Kedves Olvasókkal. Nem fogom Istent megvédeni, mert semmi szükség rá, csak szeretném, ha ki-ki végiggondolná a következő sorokat.

A Bibliából világosan kiderül, hogy Isten nem örül annak, ha az emberek szenvednek, ha ártatlanok (vagy akár vétkesek is) kegyetlen halállal pusztulnak. **„Hiszen nem kívánom én a bűnös ember halálát - így szól az én Uram, az ÚR -, hanem azt, hogy megtérjen útjáról, és éljen.”** (Ezékiel 18,23) De, ha Isten nem akarja a háborúkat, katasztrófákat, miért vannak mégis ilyen borzalmak? Azért, mert van, aki akarja: a Sátán, akit hívhatunk Ördögnek is, vagy akár Gonosznak. Róla azt írja a Biblia, hogy „emberölő volt kezdettől fogva”, ami azt jelenti, hogy az a célja, hogy akit csak lehet, elpusztítson testileg, vagy legalább lelkileg. Azt szeretné, ha az emberek nem ismernék meg Istent, az Ő szeretetét, és az örökéletet. Jellemzője, hogy alattomos. Soha nem úgy kísért, hogy: „én vagyok a Gonosz, gyere, gonoszkodjunk együtt, aztán majd jöhetsz velem a pokolba!” A Gonosz nem nyílt lapokkal játszik: álcázza magát, tudja, kinek mi a gyengéje, és ott támad. A vagyon, hírnév, szerelem, önmagukban mind jó dolgok, mégis hányszor voltak már gyilkosságok, háborúk indítékai?! A Gonosz kezében minden csak szenvedést és pusztítást okoz. A legtöbb ember nem is tudja, hogy amikor valami gonoszat hajt végre, akkor ő a Sátán eszköze lett. Ez persze nem mentség, és nem is kell minden rosszat a Gonoszra kenni. Isten szabad akarattal ajándékozta meg az embert. Ő nem robotot teremtett, hanem gondolkodó, saját akarattal rendelkező lényt, aki ha akarja, a rosszat is megcselekedheti. Isten azt is megengedte, hogy Jézust leköpjék, keresztre feszítsék, megöljék. De nem lenne muszáj nekünk a rosszat tenni, lehetünk jók is: engedhetjük azt, hogy Isten vezessen minket, elfogadhatjuk az Ő szeretetét, s mi is szerethetünk másokat. Mindenkinek saját magának kell döntenie. A számadás csak az utolsó ítéletkor lesz, amit viszont senki nem kerülhet el. Addig (majdnem) szabadon garázdálkodhat bárki a világban. Érdekes egyébként, hogy a „miért engedi ezt Isten” kérdést soha nem akkor tesszük fel, amikor mi teszünk valami rosszat, vagy mi ártunk valakinek.

„De meddig engedi ezt Isten?” Hadd hozzak erre egy hasonlatot, amely talán segít megérteni a lényegét: Egy futball-mérkőzésen van, aki becsületesen játszik, van, aki nem. Vannak olyanok, akik csalnak (ők vagy kapnak figyelmeztetőt, vagy nem), másokat fellöknek, vagy szándékosan meglöknek, megrúgnak, összepiszkolnak. Nem szabályosan, és nem is tisztességesen játszanak. Jó lenne, ha csak kedves játékosok lennének a pályán, akik becsületesen játszanak! „Mikor lesz már vége a szabálytalanságoknak, a durvaságoknak?” –kérdezhetik a becsületesen játszóknak. „Meddig

engedi a bíró?” Jól tudjuk, hogy teljesen csak akkor szűnnek meg a durvaságok a pályán, ha lefűjják a meccset. De akkor a játék is véget ér!!! Vannak olyan emberek, akiket már annyi sérelem, bánat ért a világban, hogy azt sem bánnák, ha Valaki „lefűjné a meccset”, de valljuk meg őszintén, legtöbbször azért szeretünk játszani! Isten egyszer véget fog vetni minden rossznak, eltöröl minden szenvedést és újjáteremt az egész világot. Így ír erről a Biblia:

„Hallottam, hogy egy hatalmas hang szól a trónus felől: „Íme, az Isten sátera az emberekkel van, és ő velük fog lakni, ők pedig népei lesznek, és maga az Isten lesz velük; és letöröl minden könnyet a szemükről, és halál sem lesz többé, sem gyász, sem jajkiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak.” (Jelenések könyve 21,3-4)

Isten minden gonoszt el fog törölni, ám amíg folyik a „játék”, addig a becstelenül játszóknak is meg van a lehetőségük arra, hogy becsületessé váljanak. Mindez már nem segít azokon, akik életüket veszítették.

De ne feledjük, hogy a halál nem pont, hanem kettőspont, és az örökélet öröméből ők is részesülhetnek. Mi még játszhatunk, csak ne feledjük el a játék közben, hogy Isten csak a becsületesen küzdőket fogja megjutalmazni: **„Boldog ember az, aki a kísértés idején kitart, mert miután kiállta a próbát, elnyeri az élet koronáját, amelyet az Úr megígért az őt szeretőknak.”** (Jakab levele 1,12) Boldog és becsületes „játékot” kívánok mindenkinek, és szebb (és békés) lesz a világ!

Bálintné Szabó Klára igehirdetései:

Az „Útközben” című igehirdetés

„Tanítványai közül ketten aznap egy faluba mentek, amely Jeruzsálemtől hatvan futamnyira volt, és amelynek Emmaus a neve, és beszélgettek egymással mindarról, ami történt. Miközben beszélgettek és vitatkoztak egymással maga Jézus is melléjük szegődött, és együtt ment velük. Látásukat azonban valami akadályozta és nem ismerték fel őt. Ő pedig így szólt hozzájuk: »Miről beszélgettek egymással útközben?« Erre szomorúan megálltak... Ők így válaszoltak neki: »Az, ami a názáreti Jézussal esett, aki próféta volt, szóban és tettben hatalmas Isten és az egész nép előtt...« Így értek el ahhoz a faluhoz, amelybe igyekeztek. Ő azonban úgy tett, mintha tovább akarna menni. De azok unszolták és kérték: »Maradj velünk, mert esteledik, a nap is lehanyatlott már!« Bement hát, hogy velük maradjon. És amikor asztalhoz telepedett velük, vette a kenyeret, megáldotta, megtörte és nekik adta. Erre megnyílt a szemük és felismerték, ő azonban eltűnt előlük.”

– Lukács evangéliuma 24. rész 13-31. –

Útra indulok. S hívok az útra mindenkit, akinek már fájt, hogy magányos. Mindenkit hívok, aki volt már csalódott, aki érezte már, hogy talán minden hiábavaló, kilátástalan. – Jöjj velem, ha már neked is fájt, hogy élned kell! Jöjj, ha azért még pislákol benned egy cseppnyi remény! Induljunk el az éjszakában, hátha ránk pirkad, s mégiscsak felkel a Nap!

Emmausba indulunk. Minden reggel fölébredünk, felkelünk és elindulunk Emmausba. Emmaus ott áll a napunk végén, a hetünk befejezésénél, az életünk végállomásán. Igen, az életünk nem más, mint hogy úton vagyunk Emmaus felé.

S útközben nagyon sok minden történik. Útközben történik meg velünk az életünk! Útközben sírunk és nevetünk, remélünk és elcsüggedünk, kérdezzük és keresünk. Útközben egymásra találunk, s útközben hagyjuk el egymást. Van, hogy az úton örömmünkben szökkenünk, s van, hogy alig tudjuk magunkat az úton vonszolni.

Te is a magad útján haladsz Emmaus felé, és én is a magamén. Néha meg-megállunk, s van úgy is, hogy összeroskadunk. – Jó lenne, olyan jó lenne, ha lenne ilyenkor egy Isten, akinek elpanaszolhatnánk magunkat: „Hol vagy Isten? Úgy elmondanám Neked az életem! Vagy Isten? Hallasz? Vagy nem is akarsz hallani?” – Hogy hallana Isten, ha halott! Azt mondják, utánunk jött Isten, eljött hozzánk, de útközben megölték. „Isten, miért nem érkeztél el hozzánk? Már megint csak magunkra maradtunk!”

Most kapok csak észbe, hogy én most Valakinek mindent elmondtam. Haladok az úton Emmaus felé, és észre se vettem, hogy útközben Valaki mellém szegődött, és elmondtam Neki mindent, mindent, ami fáj és nehéz. „Hogy van ez, hogy észre sem veszem, és olyan jó volt Neked mindent szépen, sorban elmondanom? És Te hosszan, csendben... csak hallgattál engem, csak hallgattál! – Mintha könnyebb lenne! Igen, határozottan érzem, hogy mióta ilyen jól elbeszélgettünk (bocsánat, mindeddig csak én beszéltem), szóval, hogy mintha minden valahogy kicsit könnyebb lenne! – Ki vagy Te? Tényleg, ki vagy Te, akivel ilyen jó együtt lennem?! Ki vagy Te, aki csak úgy mellém szegődsz az úton? Ki vagy Te, aki így meghallgatsz? – Nem tudom, ki vagy, de azt már tudom, hogy jó vagy! És jó, hogy velem vagy! Olyan jó, hogy Te, a Jó, velem vagy! – Most veszem csak észre, hogy útközben elérkeztünk Emmausba. Én megérkeztem... és nagyon kérlek, ne menj tovább! Nézd, újra esteledik... nagyon kérlek, maradj velem! Ha elmennél, újból magányos lennék és szomorú... Nagyon kérlek, maradj velem!”

És Ő maradt! Azóta is velem maradt!

Azóta sokat elbeszélgettünk. Azóta sok mindent megértettem. És sok mindent kezdek értegetni. Kezdem értegetni az Ő történetét: hogy Ő mindig volt, és hogy Ő velünk, emberekkel

teremtettségünkör egyezséget kötött: hogy tudniillik Ő velünk lesz, és szeret minket... mi meg Vele leszünk, és szeretjük Őt. Az egyezés megszegésének a következménye a halál.

És szépen, boldogan együtt voltunk! – És egyszer csak mi, emberek meguntuk, hogy szeressen minket Ő, az Isten. Nem akartunk többé emberek lenni, a magunk istenévé akartunk lenni.... És elhagytuk Őt! – Éltünk ezen a világon, de Istenné nem válhattunk, sőt embernek lenni is elfelejtettünk! És boldogtalanokká lettünk, mert nélküle boldogtalanná válik az ember... De már nem tudtunk visszamenni hozzá. Vártuk, hogy eljöjjön, és végrehajtsa rajtunk a halálos ítéletet.

És egyszer csak eljött, karácsonykor! – Nem harci díszben, hanem bölcsőben... Nem hadvezérként, kezében fegyverrel, hanem gyermekként, üres kézzel. – Aztán felnőtt, gyógyított, segített, jó volt, alázatos és szelíd. És tanított minket arra, hogy ne a zsebünkbe gyűjtsünk kincseket, hanem a szívünkbe. És hogy ha meg akarjuk tartani az életünket, akkor elveszítjük azt, de ha szétszítjuk az életünket, akkor megtaláljuk azt.

És mi meg csak vártuk és vártuk, hogy mikor jön el az óra, hogy az egyezés szerint meghaljunk. – És eljött a nap! Már megácsolták a keresztünket! Már bántuk, nagyon bántuk, hogy elhagytuk Őt... és csúnyán becsaptuk magunkat is, nélküle boldogtalanná váltunk. – Ott álltunk Jézussal egymás mellett! – Eljött a pillanat! – Már kétségbeesésünkbe kezdtünk volna sírni, átkozódni és menekülni... Ekkor a megtorpant csendben Jézus a kereszthez lépett... és magát kínálta fel a keresztfeszítésre.

Eljött az Isten, hogy meghaljon helyettem, miattam, érettem! – Én szabad vagyok és mehetek... tiszta lapot kaptam, tiszta lappal mehetek... És megyek Emmaus felé... És szomorú vagyok... És bánom... Bánom minden szeretetlenségemet, minden gyengeségemet, minden tévedésemet, minden kemény szívűségemet. Bánom mindazt, ami miatt Őt keresztre feszítették helyettem!

Megyek az úton Emmaus felé szomorúan és magányosan. – És akkor egyszer csak mellém szegődött Valaki, és mindent elmondtam Neki! Elmondtam Neki, hogy bánom, nagyon bánom! Elmondtam neki, hogy tiszta lapot kaptam Istentől, de nincs erőm a tiszta lappal tovább menni! És hogy, szeretnék mostantól mindent másként tenni, de egyedül nincs erőm hozzá!

Igen! Elmondtam Neki mindent! És jó volt Neki mindent elmondatni! – Emmausba érve úgy tett, mintha tovább akarna menni, de én arra kértem, hogy maradjon velem! És Ő maradt! – És tudjátok, ahogy beszélgettünk, ahogy megosztotta velem a kenyeret... megismertem, felismertem Őt! Felismertem, hogy Ő az Isten! A Jézus Krisztusban hozzánk eljött Isten! Felismertem, hogy Ő halt meg helyettem a kereszten! Meghalt, de feltámadt és él!

Ha a Nagyheti történet csak arról szólna, hogy „egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy aranyos Isten, akit megöltek.“ Ha csak erről szólna, – akkor mi jogosan szomorkodhatnánk, azt gondolva, hogy: „volt egyszer egy Istenünk, de elvették tőlünk! Egyedül kell továbbra is élnünk! Hát ennyi!”

De él az Istenünk! Feltámadt Jézus! – Az élő Isten jön elénk az úton! Jön utánunk az életünkben! Simogatja meg a kezünket! Törli le a könnyeinket! S kínálja fel, hogy velünk maradjon az életünk mindennapjaiban! – Felkínálja, de nem erőlteti ránk se magát, se a szeretetét, se az ajándékait! – Felkínálja! Akár most, e néhány sor olvasásakor is. – És minden a válaszunkon múlik!

Én egyet tudok az emmausi tanítványokkal és talán többetekkel együtt: mióta arra kértük Őt, hogy „Maradj velünk!”, azóta Ő velünk maradt! – Örömlükben, és akkor is, ha valami fájt vagy nehéz volt!

Vele együtt öröm, béke és erő költözött az életünkbe, az otthonunkba! Azóta jó élni! Jó Vele együtt élni!

Most is itt van Ő, az élő – és aki szeretné, kérheti Őt: „Maradj velem!”

Ámen

Igehirdetés az otthon kereséséről

a Lukács evangéliuma 14. fejezet 16–24. versekig

Testvérek!

A mi segítségünk jöjjön attól az Istentől, aki úgy szerette ezt az egész világot – és benne Téged –, hogy az Ő egyszülött Fiát, az Úr Jézus Krisztust adta, hogy ha hiszel, bízol Őbenne, el ne vessz, hanem örök életed legyen! Ámen. (Jn 3,16)

Hallgassátok meg Isten ígését, amint az szól hozzánk a **Lukács szerint írt evangélium 14. fejezete 16. versétől a 24. versig terjedő igeszakaszban.** (Amíg Isten ígését felolvasom, kérem, a gyülekezet foglalja el helyét.)

„Ő pedig a következőképpen válaszolt: „Egy ember nagy vacsorát készített, és sok vendéget hívott meg. A vacsora órájában elküldte a szolgáját, hogy mondja meg a meghívottaknak: Jöjjetek, mert már minden készen van. De azok egytől egyig mentegetőzni kezdtek. Az első azt üzenté neki: Földet vettem, kénytelen vagyok kimenni, hogy megnézzem. Kérlek, ments ki engem! A másik azt mondta: Őt iga ökröt vettem, megyek és kipróbálom. Kérlek, ments ki engem! Megint egy másik azt mondta: Most nősültem, azért nem mehetek. Amikor visszatért a szolga, jelentette mindezt urának. A ház ura megharagudott, és ezt mondta szolgájának: Menj ki gyorsan a város útjaira és utcáira, és hozd be ide a szegényeket, a nyomorékokat, a sántákat és a vakokat. A szolga aztán jelentette: Uram, megtörtént, amit parancsoltál, de még van hely. Akkor az úr ezt mondta a szolgájának: Menj el az utakra és a kerítésekhez, és kényszeríts bejönni mindenkit, hogy megteljen a házam. Mert mondom nektek, hogy azok közül, akiket meghívtam, senki sem kóstolja meg a vacsorámat.”

Isten tegye áldottá az Ő ígésének hallgatását, szívünkbe való fogadását, és megtartását! Gyertek testvérek, és imádkozzunk!

Urunk, Istenünk, hálaadás van a szívünkben, mert, hogy itt lehetünk! Te ismersz bennünket. Te tudod, hogy miért hívtál ma ide. Te tudod, hogy mi az, az üzenet, amit a mi számunkra készítettél. Most azért könyörgünk Hozzád, hogy tedd meg, hogy mindaz, ami a figyelmünket valami módon másfele vezérelné, – tedd meg, hogy szívünkkel, lelkünkkel a Te üzenetedre tudjunk figyelni! Arra kérünk, hogy légy itt közöttünk, és könyörülj meg Igéd hirdetőjén, hogy minden emberi alkalmatlansága ellenére a Te kezedben, eszköz lehessen! Jövel, Teremtő, Szentlélek Úristen, kiáltunk Hozzád, hallgasd meg a mi kiáltásunkat. Ámen

Kedves Testvérek! Az igehirdetésére készülve keressük ki a **77. zsoltárunkat**. A 77. zsoltárunknak énekeljük el az első versét. „**Az Istenhez az én szómat, emelém kiáltásomat...**”

Kedves Testvérek! A mai igehirdetés alapigéje a 119. zsoltár 19. versében **így szól hozzánk:**

„Vendég vagyok, ezen a földön!”

Ámen

Kedves Testvéreim!

A mai istentiszteletre meghívtuk gyülekezeti tagjaink közül mindazokat (családtagjaikkal egyetemben), akik ez év januárjában „jubilálnak”, azaz 80-75-70-65 évesek, egészen a 20 évesekig. Isten éltesse születésnaposainkat! – Születésnap ajándékot hoztam: a mai igehirdetést, amelyben *egy emberi életút* rajzolódik meg. **ÚT; a kereséstől – a rátalálásig!**

Meghívlak most mindannyiótokat (akár születésnaposok vagytok, akár nem), hogy szívetekben *járjátok be velem együtt ezt az utat!* – Induljunk el az éjszakában, *hátha ránk pirkad, s mégiscsak felkel a Nap, s megtörténik velünk a CSODA: hogy miközben keresünk, az talál ránk, akit keresünk!* – Erről szól a vallomásom, az ajándékom!

Keresem az Édent! Az Édent, ahol *nem volt félelem*, – ahol *bátorság, bizalom és biztonság* lakott. – Keresem az Édent, ahol *őszintén, önfeledten nevtünk, játszottunk; hosszan néztünk egymás szemébe, és örömmel fogtuk meg a másik kezét.* – Keresem az Édent, ahol *szerttek engem, és ahol én is tudtam szeretni!* – **Keresem az Édent! Keresem az OTTHONOM!**

Csakhogy NINCS VISSZAÚT az Édenbe! Láng-pallózt tartó kerubok vigyázzák az utat, hogy az ember, (aki elhagyta az Istent), hogy az ember **ne** térhessen soha vissza az Isten kertjébe! – Nincs visszaút! És én ... *mégis keresem az Édent!*

„Batyum a legsúlyosabb Nincsen,
Utam: a nagy Nihil, a Semmi,
A sorsom: menni, menni, menni,
S az álmom: az Isten.”

– Ady: Álom az Isten –

„Elveszített PARADICSOM, – és „még meg nem talált VÁROS ”! (Camus)

Igen, az a bizonyos Mennyei Jeruzsálem, ahol *„Isten letöröl minden könnyet a szemünkről, és halál sem lesz többé, sem gyász, sem jajkiáltás, sem fájdalom.”* (Jel 21,4) Jaj de jó lenne már *abban* a városban élni! Hisz ott *soha semmitől sem* kellene félni! – A szomorúságtól sem, hogy egyszer csak *minden* elmúlik: *elhervad* a virág, – a perc, ami szép *tovafut*, – *búcsúzkodnunk kell* azoktól, akiket szeretünk, – *régi fényképeket* veszünk elő, és *megdöbbenve nézünk* tükörbe. – De jó lenne már *abban* a városban élni, hiszen ott *mindig érezhetnénk*, hogy jó élni!

Elveszített Éden – és „még ránk nem talált Város”, – **ez a helyzetünk!**

Az Éden után: **MÁR NEM vagyok otthon.** A város előtt: **MÉG NEM vagyok otthon.**

A sorsom: *menni, menni, útközben lenni, a „már nem” és a „még nem” között.*

Az Éden után és a Város előtt: **távol van az otthon!** És aki *nincs otthon*, az: *idegenben van!* És aki idegenben van, az: *jövevény!* – Ezen a földön, ebben a jelenvalóban *bárhol is élünk, jövevények vagyunk!* Ez a jövevényességünk fejeződik ki némelykori életérzésünkben: *idegenszerűség, szorongás, elbizonytalanodás, gyanakvás, – kérdések, majd, elnémulás, – lépések, majd csak egyhelyben toporgás.*

Mint mikor egy idegen ország zsúfolt pályaudvarán ijesztően egyedül érzem magam!
Senki sem vár! Nincs, akihez odafussa! Senki sem szólít meg a nevemen!

Jövevények vagyunk akik, *míg csak élünk*, mindig útközben leszünk! És így *útközben*, kinek–kinek a maga *konkrét* világában kell leélni, *jövevényként* az életünket!

És mindezek után kérdem én sokunk nevében: *Hogy lehet leélni egy egész életet idegenként?* – Hát *hogyan lehet élni szorongásban, bizalmatlanságban, bizonytalanul?* – *Hogyan lehet életformává az otthontalanság, a szeretet–nélküliség, a magány?* – Hát *hogyan lehet egy egész életet idegenként leélni?* – Bár idegenként is *csak eltelik valahogy* egy ember élete, de a kérdés megmarad: *élet az ilyen?* Vajon *így, idegenül, – érdemes-e?*

Keresem az Édent, keresem az otthonom!

„*Ámen*”-t *mondva*, ha most itt befejeződne a *prédikáció szembeállítva* minket a *jövevény-mivoltunkkal*, akkor talán *tisztább látással*, de *igencsak szomorúan és kilátástalanul* élhetnénk tovább, – *várva; Hogy mikor lesz már vége ennek a kíméletlen, meggyötrő „utazásnak?”* – ami az életünk.

De a valósággal való szembeállítás után **„hirdetek néktek nagy örömet”!** (Lk 2,10)

Örömet, amit én magam is *megismerhettem, átélhettem!* Olyan öröm, ami *körülvész*, ami *betölt*, amiből élek, mert *hogyan ez éltet!*

Igen! Az Éden után, a Város előtt *az én helyzetem is ez*, hogy *jövevény, de ha elfogadom a meghívást*, akkor *többé nem leszek IDEGEN, hanem VENDÉG!*

Hogy mit jelent **vendégnek lenni**? A következőkben erről lesz szó.

Jézus elmondott egy példázatot a „Nagy vacsoráról”, amelyre vendégek egész sokasága volt hivatalos. Amikor elérkezett annak ideje, a házigazda küldetett a meghivatottakhoz a hírrel: „Jöjjetek, mert már minden elkészült!” – De a hivatalosak visszautasították a meghívást, így magukat zárták ki a vendégek sorából.

Az a nagyon fontos, amit itt belül megérthettem, hogy: **én is hivatalos vagyok!**

Hivatalos vagyok a Nagy vacsorára, azaz az Életre! Hivatalos vagyok a saját életemre, hogy többé ne idegenként, hanem vendégként, méghozzá Jézus vendégeként éljem!

Nézzük hát meg, hogy mi az az óriási különbség aközött, hogy valaki idegenként, vagy Isten vendégeként éli életét?

A különbség érzékeltetésére a korábbi hasonlattal szólva: az idegen ország nyüzsgő pályaudvarán, ahova szorongva, senkit sem ismerve megérkezem, – egyszer csak megszólít valaki magyarul: **„Klári, Isten hozott, már nagyon vártalak!”**

Hát mégsem vagyok magamra hagyatva? Van, aki engem vár? A vendéglátóm átveszi a hátizsákom, otthonába vezet, terített asztalhoz ültet, megmutatja a szobám.

Micsoda különbség idegenként kóborolni a nagyvárosban úgy, hogy „nem tudom, hol alszom ma éjjel”? Vagy úgy sétálni gondtalanul, nagy örömmel, hogy tudom, ha a vendéglátóm otthonába érkezem minden készen vár, rám vár!

Keresem az Édent, az otthonom! Jövevényként keresem az otthonom! És egy jövevénynek csak akkor lesz otthona, ha ott, ahol van, valaki a saját otthonában számára otthont készít!

Jövevényként élni ezen a földön. A földön, *ami Istené.* És most Isten, a házigazda, aki ránk vár, aki *a nevünkön szólít, elénk jön,* és ezt mondja: **„Jöjjetek, mert már minden készen áll!”**

Én, amikor először megértettem ezt a meghívást, egyszerűen *nem mertem elhinni, hogy hivatalos vagyok a saját életem bátran-való élésére.* Különböző kifogásokkal *elutasítottam,* hogy vendége legyek Istennek, – inkább kiszolgáltatót jövevényként *tovább féltem.* És hát persze, közben *kerestem az otthonom.* – De amikor az idegenség már olyan *kétségbeejtően elidegenített* mindentől és mindenkitől – saját magamtól is – akkor: **„csendesén és váratlanul átölelt az Isten”.** (Ady: Az Úr érkezése)

Akkor végre megértettem, hogy szeret Isten! Olyan nagyon szeret, hogy *saját maga* készít otthont a számomra! *Azóta* fogadtam el otthonomul, hogy *Isten vendége* legyek ezen a földön. Otthon, a saját magam életében!

Megjelölésem, státuszom továbbra is *jövevény*, (s a jövevény-mivoltommal *számtalan* formában kényszerülök szembesülni)! De mihelyt *tudatosul bennem*, hogy Isten vendége vagyok, *életérzésem azon nyomban* otthonossá válik! – És valóban, bárhol is legyek ezen a földön, mindenütt *valamiképpen otthon érzem magam*, tudniillik az otthonomat *magamban hordozom*, én magam pedig otthon, *Istenben vagyok!*

Mit jelent tehát Isten vendége lenni? – Otthont lelni!

És *olyan jó* otthon lenni, mert otthon *nem kell félni!* Nem kell *képmutatóskodni!*

Ahogy otthon *kiléphetek* az ünnepi szorítás cipőmből, úgy léphetek ki *a rám kényszerített elvárásokból!* *Nem kell bizonyítanom*, mert otthon *nem a teljesítményeim alapján* döntenek el, hogy szeretnek-e, vagy sem. *Otthon szeretnek!* – bár nem is igen tudom, hogy miért? De milyen jó is, hogy a szeretettel kapcsolatban *nincs létjogosultsága* ennek a kérdésnek, hogy „miért?”.

Egy szó, mint száz: én, aki jövevényként kerestem az otthonom, Isten vendégeként **megtaláltam már most**, ezen a földön **az otthonom!** És az, hogy tudom, hogy *kinek* a vendége vagyok, – ez *biztonságot, bizalmat, bátorságot ad* ahhoz, hogy éljek!

Igen, mindazok, *akik elfogadjuk*, újra elfogadjuk Isten meghívását, *felhatalmazást kaptunk*, hogy *otthon legyünk* a magunk életében! Erőt kapunk, *hogy tartással megállhassunk* a jelenlevő világ minden ellentmondásossága közepette. Akkor is, ha valami *nehéz, vagy fáj, vagy szomorú*, **akkor is lesz erőnk elviselni**, hisz *nem vagyunk magunkra hagyatva*, a vendéglátónk, maga Isten ajánlotta fel, hogy jelenlétével segítségünkre szeretne lenni!

„*Immanuel*” – azaz *velünk az Isten!*

Utolsó gondolatként még szólnunk kell *egyetlen egy valamiről*, amire ha nem figyelünk, nagyon szomorúan *elronthatjuk* ezt az egész szép vendégséget, otthonlétet, – ami az életünk. A kérdés ez: *Milyen magatartás következik abból, ha valakiben tudatosul, hogy Isten vendégeként otthon élhet ezen a földön?*

A válasz, egy kicsi szó: **HŰSÉG!** Hűség, mégpedig kettős értelemben.

Az első: **hűség az OTTHONOMHOZ!** Azaz, hűség ehhez a földhöz, e jelenvaló világhoz: hűség a vendéglátóhoz, a vendégtársaimhoz. – Arról van szó, hogy **ott, ahol élek, hűséggel jelen legyek!** Végzetes tévedés lenne életünkre úgy gondolni, mint *valamiféle váróteremre*, ahol elücsörgünk, és mindegy, hogy mivel, csak *agyonüssük az időt!* – A hűség az otthonhoz azt jelenti, hogy *ott és akkor,*– ahol és amikor otthon vagyok, – jelen legyek: *Teljes szívemmel, figyelmemmel, készségemmel – őszintén és szabadon!* Ez a JELENLÉT, az otthonhoz-való hűség – az egyik.

A másik pedig: **hűség a HELYZETEMHEZ**, a státuszomhoz. Azaz, hogy soha, semmiféle körülmények között *ne felejtsem el*, hogy noha otthon vagyok, de én mégiscsak VENDÉG vagyok. Vendég, akinek jóllehet *van „vendégszobája”*, ahol *igenis otthon érezheti magát*. De amikor eljön annak az ideje, *el kell búcsúznia* azoktól az emberektől, akiket (mi tagadás) időközben megszeretett. – Az a tény, hogy vendégek vagyunk, *irgalmasan megóv bennünket* attól, hogy egy-egy életszakaszunkban *lehorgonyozzunk*, azt állandónak, öröknek tekintsük! – Vendég- mivoltunk tudatosítása *attól őriz meg*, hogy foggal–körömmel *ragaszkodjunk* mindahhoz, ami egykor a miénk volt, vagy talán még mindig a miénk, – de most, vagy egyszer, *majd tovább kell mennünk*: „Mert nincs itt maradandó városunk, hanem az eljövendőt keressük!” (Zsid 13,14)

HŰSÉG! Hűség az otthonhoz. S hűség a vendég–mivoltomhoz!

Befejezésül összefoglalom a ma nekünk elkészített üzenetet.

- Mindenütt jövevényként *keresem* az Édent, az otthonom, *míg egyszer csak átölel az otthonom!* És megértem, hogy mindig, mindenütt: *Istenben lelem meg az Otthonom!*
- A nagy örömhír most is szól, *a meghívottak „listáján” ott a Te neved is!* Újból ott a neved! **„Jöjjetek, mert már minden készen van!”** – vagy ahogy Pál apostol mondja (engem ezzel az igével kereszteltek meg): **„...minden értetek van!”** (2Kor. 4,15)
- És aki elfogadja a meghívást, hogy Isten vendége legyen ezen a földön, az *bátran, bizalommal, otthonosan élhet*, mert tudja, hogy *kinek a vendége, hogy kihez tartozik!*
- **Meghívásunk van tehát az életre**, hogy *őszintén, szabadon, örömmel és hűséggel... éljünk, játszunk, nevéssünk, szeressünk!* Hűséggel a mindig éppen adott jelenben!
- És ha mint vendég *tovább kell majd egyszer mennünk* (s ki tudja, hogy ez a továbbmenetel *kinél, mikor, mit* jelent)... és ha majd tovább kell mennünk, *hűséggel ragaszkodunk a továbbvezető Istenhez, hisz minden, még a továbbvezetése is értünk van!*

„Vendég vagyok ezen a földön!”, – *hogy hűséggel éjem meg a pillanatot, hogy ha menni kell, tudjak elengedni, elbúcsúzni, és menni; hűséget hagyva magam után, és hűséggel nézve magam elé az Istenre!*

„Jöjjetek, mert már minden készen van!” Ámen.

Helyünkön ülve maradva csendesedjünk el és imádkozzunk.

Urunk Istenünk, hogy ismerhetsz ennyire bennünket? Hogy ismerheted ennyire a szívünk rezdülését, érzését, – hogy olyan sokszor olyan otthontalanul, elhagyatottnak, magányosnak érezzük magunkat? Annyira ismered a keresésünket az otthon után, az elfogadás után, a befogadás után!

Hadd köszönjük most nagyon meg Neked, hogy, Te otthont kínálsz nekünk! Önmagadból kínálsz ezt az otthont!

Hadd köszönjük meg, hogy úgy juthat ez az otthon hozzánk, hogy Te átölelsz minket! Könyörülj meg rajtunk, hogy elhiessük, hogy nekünk is készítettél otthont! – Hogy elhiessük, hogy a meghívottak listáján ott a mi nevünk is! – Hogy elhiessük, hogy hivatalosak vagyunk az életre, a saját életünk bátran élésére, – és ehhez az ad alapot, hogy Te, a Vendéglátónk, élénk jössz, a nevünkön szólítasz, és megkínálsz bennünket az otthonunkkal!

Adj nekünk alázatot, hogy örömmel fogadjuk ezt az ajándékot! Add meg nekünk Szentlelked által, hogy újból és újból betöltse a szívünket az otthonlét jó illata, az otthonlét ölelése, – hogy bárhol is éljünk, bármelyik élethelyzetünkben is megérezhessük, hogy jó otthon, mert Veled lehetünk!

Arra kérünk Téged, hogy maradj velünk, és taníts meg minket hűségesnek lenni! Hűségesnek lenni az otthonhoz, hűségesnek lenni a házigazdához és a vendégtársakhoz! És taníts meg bennünket jelen lenni az otthonban, őszintén, örömmel!

Taníts meg bennünket élni, nevetni, játszani!

És, most engedd meg, hogy azt az imát – ami ott van a szívünk mélyén, a hálaadás vagy a kérés – elmondhassuk Neked!

(Csönd.)

Ámen

Helyünkről fölállva, mondjuk el az Úr Jézustól tanult imádságot, a Miatyánkot...

Fogadjuk Istenünk áldását!

Istennek népe! „Áldjon meg téged az Úr, és őrizzen meg téged! Világosítsa meg az Úr az Ő orcáját terajta, és könyörüljön rajta!

Fordítsa az Úr az Ő orcáját, Tereád, és adjon békességet néked!” (4 Móz 6,24)

***Képek**

(Külön CD-n odaadjuk.)